

ת"פ 43502/07/20 - מדינת ישראל נגד משה ונונו, ליאב ונונו

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 43502-07-20 מדינת ישראל נ' ונונו ואח'

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד המאשימה

הנאשמים
1. משה ונונו
2. ליאב ונונו

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן בעבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בכתב האישום צוין כי הנאשמים (אב ובנו) התגוררו בקומה שמעל לדירת המתלוננים וביום 15.4.20 בשעות הצהריים, התקשרו המתלוננים למשטרה והתלוננו על מוסיקה רועשת מדירת הנאשמים. למקום הגיעו שוטרים, ביקשו מהנאשמים להחליש את עצמת המוסיקה ועזבו את המקום. משלא פסק הרעש, התקשרו המתלוננים פעם נוספת למשטרה והשוטרים שבו לדירת הנאשמים, רשמו לחובתם דו"ח בגין הקמת רעש ועזבו את הדירה. בתגובה, הגבירו הנאשמים את המוסיקה ויצאו אל מרפסת הדירה. בשלב זה, נאשם 2 קילל את אחד השוטרים ואיים עליו באומרו "נשבע לך שאני אהרוג אותך ואת אמא שלך.... אני אשחט אתכם... לכל מקום שתגיע אני אזיין אותך". ואילו נאשם 1 אמר לשוטרים "אתה רוצה באלגן תביא יס"מ לא יעזור לך אתה לא יודע מה מחכה לך. אתה תסתבך ואתה תעשה פה אירוע גדול". בהמשך ובסמוך לכך, יצא נאשם 1 מהבניין וניגש לשוחח עם השוטר ואילו נאשם 2 התקרב אל השוטר מספר פעמים בצורה מאיימת כמנסה לפגוע בו, איים עליו שיחתוך אותו, אך נהדף על ידי נאשם 1 שפנה לשוטר ואמר "יש פה אשכנזים, אני שם זין עליהם והיטלר חבל שלא זיין עוד 6 מיליון מהם". לאחר כל זאת, חזרו הנאשמים לדירתם ונאשם 1 יצא למרפסת ושפך תכולת כוס יין אדום לעבר מרפסת המתלוננים תוך שאיים על המתלונן באומרו "אני אשפוך את הדם שלך יא מניאק". נאשם 2 פנה אל המתלוננת בנוכחות ילדיה, קילל אותה במילים "יא זונה יא נערת ליווי" ואיים עליה כי "ליד הילדים שלך אני אאנס אותך איפה בעלך הבן זונה הזה...". כשהגיעו השוטרים אל דירת הנאשמים, סרב נאשם 1 להתלוות לתחנת המשטרה, השתולל, צעק על השוטרים, זרק כוס זכוכית מעל ראשו של אחד השוטרים אשר התנפצה על הקיר, וכן ניגש למרפסת הדירה ואיים להתאבד.

2. להשלמת התמונה יובהר כי הודאת הנאשמים באה במסגרת הסדר טיעון לפיו כתב האישום תוקן, אך ללא הסכמה עונשית. כן הסכימו הצדדים על הפניית הנאשמים לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינם, במסגרתו תבחן

סוגיית הרשעתו של הנאשם 1, תוך שהמאשימה הבהירה שעמדתה להרשעה. בעניינו של נאשם 2 הוסכם כי ככל שהמאשימה תראה בתסקיר כחיובי, תגביל עתירתה לעונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

תסקירי שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש תסקירים מפורטים בעניינם של הנאשמים ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ראו: ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית ייאמר כי **הנאשם 1** כבן 50, נשוי ואב לארבעה ילדים, עבד רוב חייו כעצמאי בחברה לייבוא דגים וכיום עובד כסקיפר בחברה של בנו הבכור. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו, הבין את חומרתם וציין כי התנהגותו נבעה בין היתר משתיית אלכוהול לצד התרגשות בשל אירוע משמח שחגג אותה עת. לדבריו הוא התנצל בפני המתלונן ומשפחתו, אשר אינם מתגוררים עוד בבניין. שירות המבחן ציין שהנאשם מתקשה להתבונן על חלקים בעייתיים בהתנהגותו והוא בעל נטייה להתנהגות אימפולסיבית ואגרסיבית, אך עם זאת הוא מקבל אחריות למעשיו וההליכים המשפטיים השפיעו על עמדותיו. שירות מבחן התרשם שהסיכון להישנות עבירות בעתיד הוא בינוני וברמת חומרה נמוכה, אך לא סבר שקיימת נזקקות טיפולית והומלץ על הטלת צו של"צ כענישה חינוכית. שירות המבחן נדרש גם לשאלת ביטול ההרשעה והמליץ לעשות כן בשל פגיעה תעסוקתית אפשרית.

4. ביחס ל**נאשם 2** צוין כי מדובר ברווק כבן 21, נעדר עבר פלילי, המתגורר בבית הוריו ומתפרנס מעסק לממכר דגים. ביחס לביצוע העבירות צוין כי הוא מקבל אחריות מלאה למעשיו, מביע חרטה וחש בושה על התנהגותו האלימה. ההתרשמות הכוללת הייתה מנאשם צעיר המבטא רצון אמיתי וכן לנהל אורח חיים תקין, מצר על התנהגותו וכי ההליך הפלילי הווה גורם מרתיע ומציב גבולות עבורו. לאור כך צוין שרמת הסיכון להישנות עבירות בעתיד נמוכה, וקצינת המבחן המליצה על ענישה חינוכית בדמות צו של"צ, לצד מאסר מותנה ופיצוי.

טיעוני הצדדים לעונש ולשאלת ההרשעה

5. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת העבירות ואת העובדה שהאיומים הופנו כלפי שוטרים ואזרחים שביקשו את סיוע המשטרה. צוין כי מדובר באירוע חמור שכלל אמירות בוטות ומזלזלות כלפי השוטרים ואף התנהגות כוחנית ומאיימת. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שלומם וביטחונם של השוטרים והאזרחים ואף אמון הציבור במשטרה. המאשימה ביקשה לראות את הנאשמים כמי שפעלו יחד במהלך כל האירוע, וביחס למתחם העונש ההולם נטען כי הוא נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל. נטען כי על אף התיקון ביחס לנאשם 1 והעובדה כי לא יוחס לו שאינם על השוטרים, אחריותו לאירוע ממשית בשל היותו אביו של נאשם 2 ומצופה היה שירגיע את הרוחות אך הוא עשה ההיפך. ביחס לתסקירי שירות המבחן צוין כי הם אינם נותנים משקל מספיק לחומרת העבירות, אינם מצביעים על שיקולי שיקום וההמלצה אינה הולמת את שיקולי הענישה השונים. ביחס לשאלת ההרשעה בעניינו של נאשם 1 נטען כי מדובר בתרחיש עתידי בלבד ועל פי ההלכה רק בנסיבות של פגיעה קונקרטית ומשמעותית ניתן יהיה לשקול את ביטול ההרשעה. לשיטת המאשימה קיים אינטרס ציבורי בהרשעה בעבירות אלו ומשכך נטען שאין לקבל המלצה זו. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשמים צוין כי לאור העבר הרחוק של נאשם 1 והעבר הנקי של נאשם 2, וההודאה, יש להטיל עליהם תשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

6. ההגנה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין ענישה צופה פני עתיד לשמונה חודשי מאסר בפועל והפנתה לפסיקה. ביחס לנאשם 1 נטען כי מדובר במי שמצוי במצב כלכלי רעוע והוגשו מסמכים (ענ/2). ביחס לשאלת ההרשעה נטען כי הנאשם 1 מצוי בלימודים לקראת הוצאת רישיון משיט בדרג 7, כאשר אחת הדרישות היא היעדר רישום פלילי. לאור כך נטען שההרשעה עלולה לגרום לפגיעה משמעותית. ההגנה טענה שלנאשם 1 מיוחס איום על המתלונן בלבד ואף בדרגת חומרה שאינה גבוהה וביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן. ביחס לנאשם 2 צוין שמדובר בצעיר נעדר עבר פלילי שקיבל אחריות על מעשיו ומבין את חומרתם ועל כן יש לאמץ את המלצות התסקיר.

7. **נאשם 1** בדברו האחרון טען שמדובר במעידה חד פעמית, הביע צער על מעשיו ותיאר את מצבה הבריאותי המורכב של אשתו שנפצעה בתאונה, ואת מצבו הכלכלי. הנאשם ציין שהוא מחזיק ברישיון סקיפר וכיום לומד לקבלת רישיון בדרגה גבוהה יותר וביקש להימנע מהרשעתו על מנת שלא תפגע פרנסתו. **נאשם 2** טען שמדובר באירוע חריג ובסיטואציה מביכה עבורו וכי הוא מכיר בהתנהגותו הפסולה. כן הסביר שהאירוע התרחש כאשר אמו שבה הביתה לאחר תקופת אשפוז ממושכת והמשפחה התכנסה לחגוג זאת.

דין והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה - נאשם 1

8. משנמצא אדם אשם בביצוע עבירה פלילית הכלל הוא שיש להרשיעו. נקבע לא אחת כי "מושכלות ראשוניים הם כי דרך כלל, בית משפט אשר קבע כי נאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו ירשיעו בדין. ככלל, משנמצא כי אדם עבר עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו ומציאות זו עומדת ביסוד הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני." (ע"פ 2669/00 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.8.2000)). עם זאת, נקבע בפסיקה שניתן יהיה להימנע מהרשעת נאשם בנסיבות חריגות, בהן נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לו מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337). חריג זה נועד לאפשר לבית המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הכללי, בשל נסיבות אישיות מיוחדות אל מול מהותה של העבירה. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007):

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

וראו גם:

"דרך המלך היא כי יש להרשיע מי שנקבע כי ביצע את העבירה שבגינה הועמד לדין. יחד עם זאת, הדין מכיר במפורש גם באפשרות של אי-הרשעה חרף הקביעה שנאשם ביצע עבירה

(סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). לא מדובר בכלל אלא בחריג, לפחות ביחס לבגירים (רע"פ 8487/11 **חברת נמלי ישראל נ' מדינת ישראל**, פסקה ל"ח (23.10.2012)). עניין זה בא לידי ביטוי בהלכה הפסוקה לפיה האפשרות של אי-הרשעה מותנית בשני תנאים מצטברים: ראשית, העניין רלוונטי רק כאשר סוג העבירה שביצע הנאשם מאפשר שלא להרשיעו מבלי לפגוע בשיקולי הענישה הרחבים. לשון אחר, המבט צריך להיות מופנה כלפי האינטרס הציבורי הרחב, שמתבטא גם בצורך בהרתעת הרבים, ולהשפעת אי-ההרשעה עליו. שנית, יש לבחון עד כמה עלול הנאשם להיפגע כתוצאה מעצם ההרשעה" (ע"פ 8169/20 **חיים שלום נ' מדינת ישראל** (26.8.2021); להלן - **עניין שלום**)).

9. טרם דיון אציין שלנאשם 1 הרשעות קודמות רבות שהתיישנו. על פני הדברים עשויה להישמע טענה שאין טעם מעשי בביטול ההרשעה בתיק זה, שכן הנזק ממילא ייגרם בשל ההרשעות הקודמות. טענה זו יפה במישור העקרוני, אך משקלה נמוך במקרה זה לאור כך שההרשעות אמורות להימחק בשנת 2023 ומכאן שהרשעה כעת תדחה את מחיקתן לשנים רבות, בעוד שאי הרשעה תאפשר את מחיקתן במועד (ראו סעיף 16 לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981).

10. וכעת לגופו של עניין. חרף חומרתן היחסית של העבירות (בעיקר בשל נסיבות ביצוען והיות הנאשם אביו של נאשם 2 הנדרש לשמש דוגמא אישית לבנו), מוכן אני להניח שמדובר בעבירות אשר ניתן בנסיבות ביצוען לוותר על הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה הרחבים. משכך הדגש יושם אפוא בשאלה "עד כמה עלול הנאשם להיפגע כתוצאה מעצם ההרשעה" (עניין **שלום**).

11. הנאשם טוען שהרשעה עלולה למנוע ממנו לקבל רישיון משיט מסוג 7, וכי הוא כבר החל בלימודים לצורך כך. ענייננו אפוא בפגיעה תעסוקתית אפשרית ובנושא זה נקבע כי "השיקול שלא לפגוע בעתיד התעסוקתי של נאשם הינו שיקול ראוי שיש להביא בחשבון במסגרת מכלול השיקולים לעניין הימנעות מהרשעה" (עפ"ג 28110-10-15 **מדינת ישראל נ' עידן דוד** (17.12.2015)). עם זאת, לא כל פגיעה אפשרית מצדיקה הימנעות מהרשעה, אלא תוצאה זו תתאפשר רק בנסיבות חריגות בהן יוכח שהנזק שיגרם לנאשם מההרשעה, גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדין עמו, עד כי מתקיים יחס בלתי סביר בין נזק זה לבין חומרת העבירה (ראו: ע"פ 2555/13 **חי נחמיאס נ' מדינת ישראל** (9.1.2014); רע"פ 3852/14 **אלכסנדר זיסמן ורשואר נ' מדינת ישראל** (18.8.2014); רע"פ 2180/14 **ספיר שמואלי נ' מדינת ישראל** (24.4.2014); רע"פ 8627/12 **יוסף הנסב נ' מדינת ישראל** (31.12.2012); עפ"ג 1576-02-18 **שלמה לזמי נ' מדינת ישראל** (31.5.2018)).

12. אין חולק שהרשעה עלולה להשפיע על עתידו התעסוקתי של כל אדם, שכן לעולם נלוות להרשעה פגיעה אינהרנטית, לרבות באופן בו רואה זאת הציבור כולו, ובכלל זה מעסיק פוטנציאלי. משכך, יש לבחון את מידת הוודאות שאכן תיגרם פגיעה ואת חומרתה, שכן לא כל פגיעה אפשרית ותיאורטית מצדיקה ביטול הרשעה. הנאשם הגיש תכתובת דואר אלקטרוני (ענ/1) ממנה עולה שאחת מהדרישות המקדימות לצורך "הסמכה למכונן" היא "היעדר רישום פלילי". בעניין זה אציין כי הסמכה "למכונן" (היינו אחראי על מנועי ומכונות הספינה) אינה הסמכה למשיט (ראו תקנות 10א' ו-10ג' לתקנות הספנות (ימאים) (משיטי כלי שיט קטנים), תשנ"ח-1998, להלן - תקנות הספנות). ואולם, אף אם לכך הייתה כוונת הנאשם, מסקנתי זהה, ואף אם הנאשם עומד בכל יתר התנאים, אין הצדקה במקרה זה להימנעות מהרשעה. אסביר.

13. הנאשם עובד בחברה השייכת לבנו ועל רקע זה דומני שהסיכוי שבשל כך שלא יוכל לשדרג את רישיון המשיט שלו (או לקבל הסמכת מכונן) תגרם לו פגיעה תעסוקתית חמורה, אינו גבוה. בכל מקרה, נקבע לא אחת שאין די בתוכניות עתידיות להשתלב בלימודים או בעיסוק בתחום כזה או אחר על מנת להוכיח פגיעה חמורה המצדיקה אי הרשעה (רע"פ 8755/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.2021)). זאת ועוד, ודומה שזהו העיקר. לא אחת נקבע כי "משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשרותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים" (רע"פ 5018/18 **עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל** (21.10.2018)). עיון בתקנות הספנות מלמד שאין ממש בטענה שהרשעה תמנע מהנאשם לקבל הסמכה כמכונן או כמשיט, שכן הנושא נתון לשיקול דעת הרשות המוסמכת. אפנה לעניין זה לתקנות הספנות הקובעות כך בעניין תעודת משיט:

- 10א. רשות הרישוי רשאית לתת תעודת משיט להשטת ספינת נוסעים בשכר רמה ב', שתיקרא תעודת קברניט נוסעים בשכר בחופי ישראל (להלן - קנ"ב), למבקש שנתקיימו בו תנאים אלה:
(...)
(7) לא הורשע בעבירה שלדעת רשות הרישוי יש בה כדי לפגוע בכשירותו להשיט ספינת נוסעים. (ההדגשה שלי- י.ט).

וכן, בעניין מכונן:

- 10ג. רשות הרישוי רשאית לתת למבקש תעודת משיט לאחראי על המכונות בספינת נוסעים בשכר רמה א', ספינת נוסעים בשכר רמה ב', ובאניית נוסעים קטנה, שתיקרא תעודת מכונן, אם נתקיימו בו תנאים אלה:
(...)
(10) לא הורשע בעבירה שלדעת רשות הרישוי יש בה כדי לפגוע בכשירותו כאחראי מכונות בספינת נוסעים.

14. הנה כי כן, אין לומר שכל הרשעה תביא לשלילת האפשרות לעמוד בדרישות הרישיון, שכן רשות הרישוי מוסמכת לאשר הרישיון אם היא סבורה שאין בהרשעה "לפגוע בכשירותו" של הנאשם לקבל את הרישיון המבוקש. אציין עוד שכלל אף ראוי להותיר את שיקול הדעת וההחלטה בנושא לרשות המוסמכת, אשר בידה מצויים הידע והכישורים להחליט בדבר השפעת ההרשעה על הנושא שבתחום סמכותה. מטעם זה נקבע לא אחת כי "משנמצא כי נאשם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים, מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים לכך" (רע"פ 923/19 **פלונית נ' מדינת ישראל** (2.4.2019)).

15. לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן, אך זו כידוע, כשמה כן היא - המלצה, ובית המשפט אינו מחויב לקבלה (רע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל** (8.9.2013); רע"פ 9269/17 **אבו עישא נגד מדינת ישראל** (15.1.2018); רע"פ 8148/21 **זאהי דרבאשי נ' מדינת ישראל** (29.11.2021); רע"פ 3681/19 **שבתאי נ' מדינת ישראל** (13.6.2019), פסקה 15)). בהקשר זה אציין כי בתסקיר אין כל התייחסות לנזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשם בשל הרשעתו וכל שנטען בנושא הוא שהרשעה בפלילים "עשויה לסכן את עתידו המקצועי בתחום השיט"

וכאמור בכך אין ממש.

אני דוחה אפוא את הבקשה לביטול ההרשעה.

ב. קביעת מתחם העונש

16. שני הצדדים סברו שחרף מספר העבירות המיוחסות לנאשמים והמתלוננים השונים, מדובר באירוע אחד המצדיק קביעת מתחם אחד ועמדה זו מקובלת עלי. אציין בעניין זה כי הגם שקיימים הבדלים מסוימים בין חלקם של שני הנאשמים (במספר העבירות ובנסיבות הביצוע), לא טענו הצדדים למתחמים שונים בעניינם, ובעניין זה דומה בעיני שהיה מקום לאבחנה מסוימת בין השניים מבחינת מתחמי הענישה, ולו ביחס לגבול העליון, וכך בדעתי לנהוג.

17. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות** - עבירת האיומים פוגעת בכבוד, בביטחון ובאוטונומיה של הפרט. במקרה זה הופנו האיומים כלפי השכנים של הנאשמים וכן כלפי שוטרים וקיים אפוא ערך נוסף שנפגע והוא הפגיעה בשלטון החוק וביכולתם של השוטרים למלא את תפקידם ללא מורא פן יפגעו. ביחס לעבירה שעניינה הפרעה לשוטר, הרי שהיא פוגעת ביכולתו למלא את תפקידו כראוי. בתי המשפט עמדו לא פעם על הצורך במיגור האלימות המילולית והפיזית כלפי שוטרים שהינם זרועו הארוכה של החוק. בעניין זה אפנה לדברים שנאמרו בע"פ 9878/09 **מדינת ישראל נ' מוסא** (20.9.2010):

"משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל שוטרי משטרת ישראל, כמו אנשי שאר זרועות הביטחון, עושים לילות כימים למען שמירה על ביטחון הציבור, ועל כן מחויבים אנו לעשות ככל שניתן על מנת להגן עליהם מפני מי שמנסים להלך עליהם אימים ולפגוע בעבודתם החשובה, אשר נעשית למען כלל הציבור ולהבטחת ביטחונו האישי. ללא הגנה ראויה על אוכפי החוק לא תוכל המדינה להבטיח לציבור הרחב אכיפה יעילה של החוק והבטחת הסדר הציבור".

18. בבחינת **הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות** אציין שכתב האישום אינו מגלה תכנון מוקדם ומקובל עלי שמדובר בהתפרצויות ספונטניות של הנאשמים על רקע הנסיבות שתוארו בכתב האישום ובדברם בפני. עם זאת, לחומרה אציין שמדובר באירוע ממושך בו נקראה המשטרה לעזרת המתלוננים שנאלצו להזעיקה פעמיים. הנאשמים לא נרתעו מדו"ח שקיבלו אלא דווקא הסלימו התנהגותם בכך שנאשם 2 איים על אחד השוטרים ועל השכנה באיומים קשים ובוטים והפריע לעבודת השוטרים. נאשם 1 איים על השכן והפריע לעבודת השוטר בכך שאמר "אתה רוצה באלגן תביא יס"מ לא יעזור לך אתה לא יודע מה מחכה לך. אתה תסתבך ואתה תעשה פה אירוע גדול". אמנם, לא נגרם נזק גופני או אחר ואולם מקובל עלי שהאיומים הבוטים גרמו לשכנים מורא ופחד ופגעו במעמד השוטרים בעיני הציבור וביכולתם להשליט חוק וסדר. חלקו של נאשם 1 באירוע קטן יותר, הן מבחינת היקף העבירות והן מבחינת טיב המעשים. ואולם, לא ניתן להתעלם מכך שמדובר באביו של הנאשם 2 וכי יש בעצם נוכחותו במקום אגב ביצוע עבירות, כדי להוות השפעה שלילית ומזיקה על נאשם 2 (סעיף 40ט(2) לחוק העונשין).

19. **מדיניות הענישה** - עבירות המטילות מורא כלפי שוטרים וכלפי אזרחים שקראו לעזרתם מחייבות ענישה הולמת, שיש בה לבטא את הצורך בהגנה על עובדי הציבור ועל האזרחים כאחד, לבל יירתעו מביצוע משימתם, וידעו כי בתי המשפט מעניקים להם הגנה מפני אלו המבקשים לרפות את ידיהם. מדיניות הענישה משתנה בין מקרה למקרה, והיא נעה בין ענישה שיקומית או צופה פני עתיד, לבין עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות, והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. בעניין זה אפנה לפסקי הדין הבאים: ת"פ 16482-07-13 **מדינת ישראל נ' המסלם** (18.5.2015), בו הורשע נאשם בעבירת איומים כלפי שכניו וכלפי שוטרים, התנגד למעצר ונידון לצו של"צ ומאסר על תנאי; ת"פ 7705-03-18 **מדינת ישראל נ' אמסאעד** (25.2.2020), בו הורשע הנאשם בשתי עבירות איומים, בשני כתבי אישום שצורפו. באחד איים על מנהלו במקום העבודה ובשני איים על עובדת סוציאלית. הנאשם נידון ל-45 ימי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי; ע"פ 29675-11-15 **גבאי נ' מדינת ישראל** (27.3.2016), בו הורשע הנאשם בעבירות איומים ותקיפת עובד ציבור כלפי פקח עירוני. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש של שלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. בית המשפט המחוזי ביטל את עונש המאסר בשל נסיבות אישיות קשות של הנאשם; ת"פ 20004-11-17 **מדינת ישראל נ' חדר** (13.5.2020), בו הורשע נאשם באיומים כלפי מאבטח ונידון לשלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וכן הופעל מאסר מותנה בחופף; ע"פ 28726-12-14 **ויאצסלב לוקובסקי נגד מדינת ישראל** (19.2.2015), בו בית המשפט דחה ערעור נאשם שהורשע בעבירות של איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. באותו מקרה איים הנאשם על שוטר ולאחר שהאחרון הודיע לו כי הוא מעוכב, הפריע לשוטר תוך שהוא נצמד אליו ומניף את ידו לעברו ואוחז בחוזקה במכנסיו במהלך התנגדותו לכבילה. בהמשך ובמהלך הנסיעה בניידת, איים על שוטר אחר. הנאשם המשיך גם בתחנת המשטרה ואיים שוב על השוטר האחר. בית המשפט גזר על הנאשם 60 ימי מאסר שירוצו בעבודות שירות. ערעורו, כאמור, נדחה; ת"פ 5415-06-15 **מדינת ישראל נ' ואנונו** (14.9.2017), בו הורשע הנאשם בעבירת איומים כלפי שוטר. לחובתו של הנאשם היה תלוי ועומד מאסר על תנאי בר הפעלה. הנאשם נידון לצו של"צ, הארכת תנאי, קנס והתחייבות; ת"פ 31364-11-15 **תביעות צפת נ' דוד שמעון חמו** (17.7.2017), בו הורשע נאשם בעבירות של איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שאיים על שוטרים אשר ביקשו לבצע בדיקת רישיונות וסרב להתלוות אליהם לתחנת המשטרה. נקבע מתחם הנע בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו הארכת עונש מאסר מותנה לתקופה של 12 חודשים, צו מבחן למשך שנה והתחייבות; ע"פ 16194-07-15 **מדינת ישראל נ' ברזני** (5.11.2015), בו התקבל ערעור המדינה בעניינו של נאשם שיחסו לו מספר עבירות איומים כלפי שוטרים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. במהלך הפגנה התבקש הנאשם להתפנות, נהדף על ידי שוטרים, אז איים על אחד השוטרים ודחף אותו. אף כשנעצר המשיך לאיים ולקלל את השוטרים. בית משפט השלום נמנע מהרשעתו, וערעור המדינה על אי ההרשעה התקבל. נקבע כי מתחם העונש ההולם בין נע מאסר מותנה ל-8 חודשי מאסר בפועל והנאשם ונידון לשבעה ימי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

20. לאור כך, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירות בנסיבותיהן, נע ביחס לנאשם 1 בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר ואילו ביחס לנאשם 2 בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר.

ג. קביעת עונשם של הנאשמים

21. ההגנה לא טענה לחריגה משיקולי שיקום ביחס לנאשם 1, אלא ביקשה ביטול ההרשעה (מטעמי פגיעה תעסוקתית) וטענה זו דחיתי כאמור. אף ביחס לנאשם 2 לא התבקשה חריגה מטעמי שיקום, אלא אימוץ המלצת שירות

המבחן, היינו מאסר מותנה ושל"צ. לדידי, אכן אין הצדקה במקרה זה לחריגה מטעמי שיקום ואולם, מנגד, אין הצדקה גם לענישה מחמירה כעתירת המאשימה. אנמק להלן עמדתי.

22. נאשם 1 אינו צעיר והגם שעברו אינו נקי, העבירה האחרונה שעבר היא משנת 2004 ורובן המכריע של העבירות שעבר עניין בתקנות הנמלים. הוא הודה בהזדמנות הראשונה, ביטא חרטה והפנים את חומרת מעשיו. בדבריו בפני התרשמתי מבושה ממעשיו ומהבנת הפסול. שירות המבחן התרשם שהנאשם 1 אינו זקוק להליך טיפולי וכי ההליך הפלילי חידד עבורו את גבולות המותר והאסור והיווה עבורו גורם מרתיע ומפחית סיכון. על רקע דברים אלו, כמו גם חלוף הזמן, סברתי כי ניתן להסתפק במקרה זה בענישה שבגבולו התחתון של המתחם בשילוב צו של"צ קצר המהווה ענישה מוחשית-שיקומית ופיצוי. כמו כן סברתי כי בעונש מאסר ולו בעבודות שירות תהא משום החמרה שאינה מתחייבת בנסיבות העניין. אעיר בעניין זה שלאור כך שדחיתי את הבקשה לביטול ההרשעה, ועל רקע ההבדלים במתחמי הענישה, היקף השעות שאטיל על נאשם 1 יהיה מצומצם מזה שהמליץ שירות המבחן.

23. נאשם 2 הוא צעיר כבן 21 והיה כבן 19 בעת ביצוע העבירות. עברו נקי והוא אינו בעל דפוסי התנהגות עברייניים. שירות המבחן התרשם מקבלת אחריות מלאה ומרצון אמיתי לנהל אורח חיים תקין. כן צוין שההליך המשפטי יצר עבורו אפקט הרתעתי ומסקנתו היא שקיים סיכון נמוך להישנות עבירות דומות. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי רב, כמו גם את עדות המתלוננים. כל אלו, כמו גם חלוף הזמן, מצדיקים שלא להחמיר בעונשו. אף בעניינו סברתי שעונש מאסר ולו בעבודות שירות יהא משום החמרה שאינה מתחייבת וכי ניתן להשיג את תכליות הענישה בדרך מתונה יותר. נסיבות אלו, על רקע המלצת שירות המבחן, מביאות למסקנה לפיה ניתן להסתפק בעונש מותנה המצוי בתחתית המתחם, בשילוב צו של"צ ופיצוי, אשר יהוו ענישה מוחשית-שיקומית.

24. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. אני מחייב את הנאשם לבצע 80 שעות של"צ בהתאם לתוכנית שיגבש שירות המבחן ויגישה לאישור בתוך 30 יום. **הוסבר לנאשם בלשון פשוטה שעליו לקיים את הצו לשביעות רצון שירות המבחן וכי הפרת הצו עלולה להוביל להפקעתו ולהטלת עונשים נוספים.**

ב. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ג. פיצוי לע"ת מס' 1 בסך 800 ₪. הסכום ישולם בתוך 60 יום.

נאשם 2

א. אני מחייב את הנאשם לבצע 120 שעות של"צ בהתאם לתוכנית שגיבש שירות המבחן. **הוסבר לנאשם בלשון פשוטה שעליו לקיים את הצו לשביעות רצון שירות המבחן וכי הפרת הצו עלולה להוביל להפקעתו ולהטלת עונשים נוספים.**

ב. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ג. פיצוי לע"ת מס' 2 בסך 1,000 ₪. הסכום ישולם בתוך 60 יום.

המאשימה תמציא למזכירות את פרטי המתלוננים ותביא לידיעתם את תוכנו של גזר הדין. מובן שאין בכך למצות את זכויות המתלוננים הרשאים לנקוט הליך אזרחי מתאים.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן, אשר יגיש בתוך 30 יום תכנית של"צ בעניינו של נאשם 1. הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ה' אדר א' תשפ"ב, 06 פברואר 2022, במעמד הצדדים.